

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2015 r. – Kohrener Landmolkerei i DHG/Komisja**(Sprawa T-178/15)**

(2015/C 245/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kohrener Landmolkerei GmbH (Penig, Niemcy), DHG Deutsche Heumilchgesellschaft mbH (Frohburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Wagner)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej, która wpłynęła w dniu 2 marca 2015 r.;
- dopuszczenie sprzeciwu skarżących z dnia 23 grudnia 2014 r. w postępowaniu o sygnaturze akt AT-TSG-0007-01035.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnoszą, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, gdyż narusza ona prawo. Zgodnie z art. 51 rozporządzenia (EU) Nr. 1151/2012 ⁽¹⁾ skarżący jako wnoszący sprzeciw mają termin trzech miesięcy na złożenie do organu krajowego sprzeciwu na rejestrację gwarantowanej tradycyjnej specjalności. Twierdzą w tym kontekście, że odpowiednia publikacja (Dz.U. 2014, C 340, s. 6) miała miejsce w dniu 30 września 2014 r. a sprzeciw został złożony do właściwego organu krajowego w dniu 23 grudnia 2014 r. Skarżący nie są odpowiedzialni za niedochowanie terminu po tym dniu. Uzupełniają, że nie ma możliwości wpływu przez samych skarżących na zakres czasowy działalności właściwego organu krajowego w kontekście przekazywania złożonych sprzeciwów do Komisji i że w zaskarżonej decyzji nie uwzględniono, że sprzeciw wniesiono w terminie. Decyzja uwzględnia tylko datę wpływu do Komisji Europejskiej.

Skarżący podnoszą ponadto, że art. 51 rozporządzenia nr 1151/2012 nie przewiduje terminu na przekazanie sprzeciwu przez organ krajowy. Dlatego istotne jest jedynie złożenie sprzeciwu przez skarżących do organu krajowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2015 r. – Icap a.o./Komisja**(Sprawa T-180/15)**

(2015/C 245/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Icap plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Icap Management Services Ltd (Londyn) oraz Icap New Zealand Ltd (Wellington, Nowa Zelandia) (przedstawiciele: C. Riis-Madsen i S. Frank, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji z dnia 4 lutego 2015 r. w sprawie AT.39861 – Yen Interest Rate Derivatives – C(2015) 432 final;
- tytułem żądania ewentualnego uchylenie lub obniżenie kwoty nałożonej grzywny;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania;
- podjęcie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnych ustaleń faktycznych i naruszenia prawa przez Komisję, która stwierdziła, że banki brały udział w działaniach ograniczających konkurencję ze względu na cel.
2. Zarzut drugi dotyczący błędnych ustaleń faktycznych i naruszenia prawa przez pozwaną poprzez twierdzenie, że zarzucane ułatwienie przez skarżące działań ze strony banków stanowiło naruszenie prawa konkurencji w rozumieniu art. 101 TFUE
 - Zdaniem skarżących art. 101 TFUE nie obejmuje działania współnika, który nie bierze udziału w porozumieniu ograniczającym lub zakłócającym konkurencję. Kryterium zastosowane przez Komisję było w każdym razie błędne i obejmowało zbyt szeroki wachlarz działań, niedostatecznie ściśle powiązanych z działaniem stanowiącym naruszenie. Zachowanie skarżących nie jest objęte zakresem kryterium dotyczącego ułatwienia, przyjętego przez pozwaną. W szczególności skarżące podnoszą, że twierdzenie, iż ułatwiały one wymianę informacji między bankami jest bezpodstawne, a pozwana nie wskazała ani jednego przykładu takiego ułatwienia wymiany informacji przez skarżące. Zdaniem skarżących to samo odnosi się do wykorzystania uzgodnionych transakcji. Jeśli chodzi o manipulację prognoz dotyczących YPY LIBOR, Komisja przyznała, że tylko jeden z dwóch banków wiedział o udziale ICAP. W związku z tym, jak twierdzą skarżące, ICAP nie odgrywała ułatwiającej roli w zakresie działania banków. Ponadto w odniesieniu do tych naruszeń, działanie stanowiące naruszenie zaczęło się zdecydowanie wcześniej niż ICAP przyczyniła się do zarzucanego jej działania.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnych ustaleń faktycznych i naruszenia prawa przez Komisję w ramach ustalenia czasu trwania udziału skarżących w naruszeniach.
 - Skarżące twierdzą, że banki były stronami umów w zakresie instrumentów pochodnych stóp procentowych w odniesieniu do jena japońskiego i w związku z tym znały wzajemne pozycje handlowe i interesy. W związku z tym, zdaniem skarżących, dowód przedstawiony przez Komisję na poparcie argumentu, że ICAP wiedziała o dwustronnym naruszeniu jest bezprzedmiotowy, ogólnikowy i błędny. Ponadto, zdaniem skarżących, stanowisko Komisji zakłada, że skarżące wiedziały i działały aż do zakończenia dwustronnego naruszenia przez banki, bez przedstawienia jakiegokolwiek dowodu co do tego, że skarżące wiedziały o dokonany przez banki naruszeniu.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Komisję domniemania niewinności oraz zasady dobrej administracji.
 - Zdaniem skarżących Komisja przeprowadziła hybrydowe postępowanie ugodowe, w którym decyzja o rozstrzygnięciu sporu przyjęta w grudniu 2013 r. stawiała zarzuty ICAP poprzez wyolbrzymienie jej roli polegającej na ułatwieniu. W związku z tym Komisja nie może w dalszym ciągu twierdzić, że nie była stronnicza przy rozpatrywaniu przypadku ICAP.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Komisję wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien, zasady równego traktowania oraz zasady pewności prawa.

- Skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła zasadę pewności prawa nakładając grzywnę wykraczającą poza symboliczną grzywnę. Stanowi to również odejście od jej praktyki decyzyjnej. Ponadto, zdaniem skarżących, Komisja naruszyła wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, odmawiając przyjęcia za podstawę grzywny wielkości sprzedaży skarżącej, nie precyzując dostatecznie przyjętej przez nią metody obliczenia grzywny oraz nie uzasadniając takiego odejścia od wcześniejszej praktyki decyzyjnej. Co więcej zdaniem skarżących Komisja naruszyła zasadę równego traktowania traktując skarżące w odmienny sposób niż innego maklera, któremu zarzucono ułatwienia w podobnych okolicznościach w związku z takim samym naruszeniem oraz traktując ostatecznie skarżące tak jak banki, które dopuściły się naruszenia, mimo iż skarżącym zarzucono jedynie działanie w postaci ułatwienia. Skarżące twierdzą, że w wyniku tego nałożone grzywny są w pełni nieproporcjonalne, powodując w ten sposób naruszenie przez Komisję zasady proporcjonalności.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez Komisję zasady *ne bis in idem*.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2015 r. – National Iranian Tanker Company/Rada

(Sprawa T-207/15)

(2015/C 245/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: National Iranian Tanker Company (Teheran, Iran) (przedstawiciele: T. de la Mare, QC, M. Lester i J. Pobjoy, barristers, R. Chandrasekera, S. Ashley i C. Murphy, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/236 z dnia 12 lutego 2015 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 39, s.18) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/230 z dnia 12 lutego 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 39, s.3) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. (ze zmianami) (zwanego dalej „decyzją”) oraz art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. (ze zmianami) (zwanego dalej „rozporządzeniem”) nie mają zastosowania wobec skarżącej z uwagi na ich niezgodność z prawem; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca podnosi, że podejmując decyzję o ponownym umieszczeniu nazwy skarżącej w wykazie na podstawie tych samych okoliczności faktycznych, które zostały zakwestionowane przez Sąd w wyroku z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie T-565/12 NITC/Rada („zwanym dalej wyrokiem „NITC/Rada”), Rada naruszyła zasady *res iudicata*, pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań oraz ostateczności orzeczeń, a także naruszyła prawo skarżącej do skutecznego środka prawnego w rozumieniu art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.